

El periodista Gaspar Hernández recull en un llibre els testimonis dels oients del seu programa 'Una nit a la terra', de Catalunya Ràdio

El so de les emocions

Gerard Puig
BARCELONA

Una dona que voldria ser una gata, una àvia morta que torna cada nit a explicar un conte a la seva néta, un noi despulat descobert dins l'armari per la mare de la seva amant. Aquestes són les històries que, cada nit de dilluns a divendres, sorprenen i commouen els oients del programa *Una nit a la terra*, de Gaspar Hernández, i són també les que ell mateix presenta a *El llibre de les emocions*.

Són històries, apunta Hernández, que "semblarien inversemblants" si les trobéssim en una obra de ficció, i que "ens diuen moltes coses que no es poden explicar necessàriament amb la raó".

Alleujar les emocions

Aquest és el camp de les emocions, i parlar-ne "fa que s'alleugin" en el cas que siguin doloroses, assegura l'autor, afegint que "el fet que el programa sigui d'una a tres de la matinada permet parlar-ne" més que en qualsevol altra franja.

El periodista també explica que la majoria de trucades que rep són de dones, ja que "als homes els segueix costant més parlar d'emocions i sentiments".

El llibre de les emocions està compost per quasi setanta històries curtes expli-

El periodista Gaspar Hernández recull en un llibre algunes de les històries explicades al seu programa de ràdio ■ MARTA PÉREZ

cadades pels oients del programa de Catalunya Ràdio.

Hi ha confessions sobre renaixements espirituals, pors, amor, mort, vides exemplars i no tan exemplars, i també les anome-

"Als homes els segueix costant més parlar de les seves emocions i dels seus sentiments"

nades "històries difícils de raonar", que freguen, si no s'hi endinsen, el món del sobrenatural. Un dels relats que crida més l'atenció és el titulat *Carrera política*, en què una dona explica que va ser amant durant dotze anys d'un polític català, i que aquest mai va voler deixar la seva dona per por que la gent el veïés "inestable" i el deixés de votar. Hernández insisteix que aquest "és un llibre dels oients", als quals agraeix que l'hagin autoritzat a posar els seus testimonis per escrit.

Fèlix Riera, director de L'Esfera dels Llibres, assegura que quan va llegir el manuscrit va percebre "un registre emocional molt ample", que va riure i que va vessar "alguna llàgrima", també.

Això es deu, continua, al fet que l'autor ha aconseguit "captar els sons de les emocions", tocant en cada capítol "un registre emocional diferent". Un llibre, conclou, que "fa tocar de peus a terra perquè et fa pensar que la vida és molt més que tocar de peus a terra a totes hores".

Una nit a la terra, el programa que dirigeix i presenta Gaspar Hernández, s'emeta de dilluns a divendres d'una a tres de la matinada. Els oients hi aporten els seus testimonis i són aconsellats pels psicòlegs que col·laboren en el programa.

En el llibre, la veu del psicòleg s'ha eliminat, ja que aquest "no pretén contribuir a cap mena de teràpia", explica l'autor, sinó mostrar aquestes històries dels oients, de vegades, increïbles, sovint commovedores, sempre sorprenents. ■

La
mirada

Joan Tharrats

joantharrats@hotmail.com

'Alejandritis'

Apareixia per Tele-5 un fabricant de joguines entusiasmada perquè la veu d'una nina era la d'una concursant d'*Operación Triunfo*. Demuestra que el bombardeig mediàtic arriba per totes bandes. Si a més del concurs tenim resums diaris i nines que reproduïen la veu d'una concursant, no hi ha escapatòria possible. L'excés porta a la saturació, i la saturació, recordem, és una tècnica psicològica conductista per eliminar hàbits. Que vagin fent, que tant del mateix pot provocar una reacció en el televident contrària a la que s'espera d'ell. Però ja se sap, en televisió, quan una cosa funciona s'ha de potenciar, la contenció no és productiva per al negoci.

Un altre cas és el de les discogràfiques. Actualment estem patint una sobredosi d'Alejandro Sanz que arriba a nivells de paròdia. Com que Protecció Civil no té competència en aquesta mena de situacions, no s'hi

La promoció en estats exagerats arriba a la imposició

pot fer res. Alejandro Sanz, arran del seu darrer disc, *El tren de los momentos*, apareix pertot arreu. No hi ha gairebé canal televisiu que no hagi tingut la seva presència. Els anuncis del disc surten a cada moment per pantalla, i el cantant va fer acte de presència a l'informatiu de Pedro Piqueras, a la mateixa taula del presentador, com si Sanz hagués de llegir la propera notícia. No solament això, les entrevistes han estat múltiples i el cantant es va prestar fins i tot a participar en la ficció d'un esquetx a *Caiga quien caiga*.

Queda clar que la promoció, en estats exagerats, arriba a la imposició: no hi ha forma de deslliurar-se d'Alejandro Sanz. És un exemple d'inversió, però en aquest cas la saturació porta a una *alejandritis* aguda que pot derivar en l'efecte contrari. Segurament encara n'hi ha per estona, de tanta insistència. Que vagi pensant la discogràfica a canviar-li el títol a l'àlbum: *El tren de todos los momentos* seria en aquests casos potser la millor opció.

Mediatitzats

Laura Santamaria
Grup Llengua i Mèdia

Això no ho diu ningú

"Això no ho diu ningú!" és una frase que m'esgarrifa cada vegada que algú la fa servir per parlar de TV3. És l'afirmació d'algunes persones quan senten a la televisió expressions que són tan vives com *passar ànsia* i *ara pla*, o bé paraules com *flassada* o *enguany*.

Però darrerament més d'un m'ha assegurat sense immutar-se que la situació és encara pitjor al 33. És clar que aquests comentaris m'espanten menys: la majoria m'han dit que no es refereixen a *Temps d'aventura* ni a *Quarts de nou*, sinó que més aviat troben que són difícils d'entendre alguns programes com *Silenci?*, *Àgora* o *L'illa del tresor*.

Gràcies a aquest aclariment, els de més bona voluntat s'adonen per ells mateixos que no es tracta només d'una qüestió de tria lingüística, sinó que la incomprensió és producte del poc interès que senten per alguns temes que s'hi tracten.

Però deixem-ho aquí, perquè potser a algú encara se li acudirà pensar que proposo contrarestar la crítica a la llengua amb un canvi en el contingut dels programes...

Ara bé, sí que tinc preferències lingüístiques clares. Jo voldria que del meu televisor hi sortissin maneres de dir d'arreu del país; algunes de més a prop de casa meva com ara *fressa* en comptes de *soroll* i *set* en comptes de

sigut; d'altres de més lluny, com el *per mor*, que té un ús generalitzat a Formentera i que podríem recuperar ara que Formentera està de moda; i, posats a demanar, també algunes de les que encara dic jo i que no repeteixen mai a la televisió, com ara a *còpia de*, *portaplatets* o *esblanar*.

Però per què critiquem la llengua dels mitjans de comunicació

La conclusió és la de sempre: no ens estimem gaire i criticar-nos ens costa molt poc

en català i no la dels programes que s'emeten en castellà? O és que potser tothom entén el Loco de la Colina?

Anem al cinema i hem de badar les orelles per entendre frases com *voy a ausentarme toda la tarde* o *no me quiero arriesgar a una guerra abierta*. I encara podríem parlar dels renecs de l'estil de *bastardo* i *hijo de perra* que se senten en algunes pel·lícules i que entomem amb tranquil·litat. Això sí que no ho diu ningú. Al doblatge en castellà li falta naturalitat, però ningú no ho nota.

La conclusió és la de sempre: no ens estimem gaire i criticar-nos ens costa molt poc. Encara que no tinguem raó.